Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2013. gada 3. oktobrī*

Regula (EK) Nr. 44/2001 — Jurisdikcija — Lietas, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu — Autora mantiskās tiesības — Aizsargātu darbu reproducējošs materiālais nesējs — Ievietošana tiešsaistē — Kaitējuma rašanās vietas noteikšana

Lieta C-170/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour de cassation* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 5. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 11. aprīlī, tiesvedībā

Peter Pinckney

pret

KDG Mediatech AG.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerāladvokāts N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *P. Pinckney* vārdā – *J. de Salve de Bruneton*, advokāts,

— Francijas valdības vārdā – *G. de Bergues* un *B. Beaupère-Manokha*, pārstāvji,

— Grieķijas valdības vārdā – *S. Chala*, pārstāve,

— Austrijas valdības vārdā – *C. Pesendorfer*, pārstāve,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna* un *M. Szpunar*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *A.-M. Rouchaud-Joët*, pārstāve,

* Tiesvedības valoda – franču.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2013. gada 13. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 5. panta 3. punktu Padomes 2000. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "regula").

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *P. Pinckney*, Francijas iedzīvotāju, un *KDG Mediatech AG* (turpmāk tekstā – "*Mediatech*"), Austrijā reģistrētu sabiedrību, par prasību par zaudējumu atlīdzību sakarā ar to, ka šī sabiedrība esot aizskārusi *P. Pinckney* autora mantiskās tiesības.

Atbilstošās tiesību normas

Regula

3 Minētās regulas preambulas 2., 11., 12. un 15. apsvērumā ir paredzēts:

"(2) Dažas atšķirības starp valstu noteikumiem, kas reglamentē jurisdikciju un spriedumu [nolēmumu] atzīšanu, kavē pareizu iekšējā tirgus darbību. Būtiski ir noteikumi, lai vienādotu jurisdikcijas kolīziju normas civillietās un komerclietās un lai vienkāršotu formalitātes spriedumu ātrai un vienkāršai atzīšanai un izpildei dalībvalstīs, kurām ir saistoša šī regula.

[..]

(11) Jurisdikcijas normām jābūt ļoti skaidri nosakāmām, un tām jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā parasti ir atbildētāja domicils un jurisdikcijai vienmēr ir jābūt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās tiesas prāvas priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils jānosaka autonomi, lai padarītu kopējās normas atklātākas un novērstu tiesību aktu pretrunas.

(12) Papildus atbildētāja domicilam kā jurisdikcijas pamatojumam vajadzētu būt arī citiem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saikne starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedību.

[..]

(15) Tiesvedības saskaņotas norises interesēs ir jāsamazina paralēlas tiesvedības iespēja un jānodrošina, ka divās dalībvalstīs nepieņem nesavienojamus spriedumus.[..]"

4 Jurisdikcijas noteikumi ir paredzēti regulas II nodaļā, kurā ir 2.–31. pants.

5 Regulas 2. panta 1. punkts, kas ir II nodaļas 1. iedaļā ar nosaukumu "Vispārīgi noteikumi", ir izteikts šādi:

"Saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, neatkarīgi no viņu pilsonības var iesūdzēt attiecīgās dalībvalsts tiesā."

6 Minētās regulas 3. panta, kas ir iekļauts šajā pašā iedaļā, 1. punktā ir paredzēts:

"Personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā vienīgi saskaņā ar šīs nodaļas 2. līdz 7. iedaļā izklāstītajiem noteikumiem."

7 Regulas II nodaļas 2. iedaļā ar nosaukumu "Īpašā jurisdikcija" ir iekļauts tās 5. pants. Šī 5. panta 3. punktā ir paredzēts:

"Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, citā dalībvalstī var iesūdzēt:

[..]

3) lietās, kas attiecas uz kaitējumu [deliktu] vai neatļautu rīcību [kvazideliktu], tās vietas tiesā, kur kaitējums noticis vai varējis notikt."

Direktīva 2001/29/EK

8 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) ir II nodaļa ar nosaukumu "Tiesības un izņēmumi", kurā tostarp ir šīs direktīvas 2.–4. pants, kuros attiecīgi aplūkotas tiesības uz darbu izziņošanu, tiesības uz cita tiesību objekta publiskošanu, kā arī izplatīšanas tiesības.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

9 *P. Pinckney*, kurš dzīvo Tulūzā (Francija), apgalvo, ka ir 12 grupas *Aubrey Small* vinila platē ierakstīto dziesmu autors, komponists un izpildītājs.

10 Atklājis, ka šīs dziesmas bez viņa atļaujas ir tikušas reproducētas kompaktdiskā (CD), kuru Austrijā izgatavojusi *Mediatech*, un pēc tam dažādās no viņa Tulūzā esošās dzīvesvietas piekļūstamās interneta vietnēs tirgojušas Apvienotajā Karalistē reģistrētās sabiedrības *Crusoe* vai *Elegy*, viņš 2006. gada 12. oktobrī pret sabiedrību *Mediatech* cēla prasību *Tribunal de grande instance de Toulouse* [Tulūzas *Tribunal de grande instance*], lai saņemtu atlīdzinājumu par viņa autortiesību aizskāruma rezultātā nodarīto kaitējumu.

11 *Mediatech* ir norādījusi uz Francijas tiesu jurisdikcijas neesamību. Ar 2008. gada 14. februāra rīkojumu *Tribunal de grande instance de Toulouse* tiesnesis, kas sagatavoja lietu izskatīšanai, noraidīja iebildumu par jurisdikcijas neesamību, pamatojot ar to, ka ar to vien, ka *P. Pinckney* varēja iegādāties attiecīgos diskus no sava domicila Francijā sabiedrībai pieejamā Interneta vietnē, pietiek, lai pierādītu būtisku saikni starp faktiem un apgalvoto kaitējumu, kas pamato šīs tiesas jurisdikciju.

12 *Mediatech* iesniedza apelācijas sūdzību par šo spriedumu, norādot, ka CD tika iespiesti Austrijā, kur ir tās juridiskā adrese, pēc Lielbritānijas sabiedrības, kura, izmantojot interneta vietni, tos tirgo, pieprasījuma. Tādējādi, tā uzskata, ka jurisdikcija ir tikai vai nu atbildētājas domicila tiesām, kuras atrodas Austrijā, vai tās vietas tiesām, kurā ir radies kaitējums, proti, vietā, kur ir izdarīts piedēvētais pārkāpums, proti, Apvienotajā Karalistē.

13 Ar 2009. gada 21. janvāra spriedumu *Cour d'appel de Toulouse* [Tulūzas apelācijas tiesa] noraidīja *Tribunal de grande instance de Toulouse* jurisdikciju, pamatojot ar to, ka atbildētāja domicils ir Austrijā un ka kaitējuma rašanās vieta nevar būt Francijā, bez nepieciešamības pārbaudīt attiecīgos *Mediatech* un sabiedrību *Crusoe* vai *Elegy* pienākumus, jo netiek apgalvots par pēdējo minēto un *Mediatech* līdzdalību.

14 *P. Pinckney* iesniedza kasācijas sūdzību par šo spriedumu, atsaucoties uz regulas 5. panta 3. punkta pārkāpumu. Viņš norādīja, ka Francijas tiesas jurisdikcija ir pamatota un viņa prasība ir tikusi nepamatoti noraidīta.

15 Šādos apstākļos *Cour de cassation* nolēma tiesvedību apturēt un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

1) Vai [regulas] 5. panta 3. punkts ir interpretējams tādējādi, ka gadījumā, ja ar interneta vietnē tiešsaistē ievietotu saturu esot noticis autora mantisko tiesību aizskārums,

— persona, kura savas tiesības uzskata par aizskartām, ir tiesīga ikvienas dalībvalsts, kuras teritorijā tiešsaistē ievietotais saturs ir vai bija pieejams, tiesās celt prasību sakarā ar atbildību, lai saņemtu atlīdzinājumu par to kaitējumu vien, kas nodarīts attiecīgo prasību izskatošās tiesas dalībvalsts teritorijā;

vai

— turklāt ir vajadzīgs, lai šis saturs būtu vai būtu bijis paredzēts šīs dalībvalsts teritorijā esošajai publikai, vai arī lai būtu uzskatāmi parādīts kāds cits piesaistes aspekts?

2) Vai uz pirmo jautājumu atbildams tāpat, ja apgalvotais autora mantisko tiesību aizskārums izriet nevis no dematerializēta satura ievietošanas tiešsaistē, bet gan, kā tas ir šajā gadījumā, no šo saturu reproducējoša materiālā nesēja piedāvāšanas tiešsaistē?

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

16 Austrijas valdība ir norādījusi uz prejudiciālo jautājumu nepieņemamību. Tie esot hipotētiski attiecībā pret pamatlietas apstākļiem, jo tie attiecoties nevis uz *Mediatech* veikto reprodukciju, bet vēlākām izplatīšanas darbībām, kuras ir veikušas attiecīgās Lielbritānijas sabiedrības. No pamatlietas faktu izklāsta neizrietot, ka *Mediatech* ir organizējusi, ka šīs sabiedrības izplata CD, vai ka tai ir kāda saistība ar tām.

17 Katrā ziņā, kā uzskata šī valdība, pirmais jautājums esot nepieņemams, jo tas ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu, ka dematerializēts saturs, proti, pats darbs, tika piedāvāts tiešsaistē, lai gan piedāvājums, par kuru ir pamatlieta, attiecas tikai uz saturu reproducējošu materiālo nesēju.

18 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstīgi pastāvīgajai judikatūrai valsts tiesas iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesa var noraidīt tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamata tiesvedības faktiskajiem apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesas rīcībā nav faktisko un juridisko elementu, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (2008. gada 11. septembra spriedums lietā C-11/07 *Eckelkamp* u.c., Krājums, I-6845. lpp., 28. punkts, kā arī 2013. gada 20. jūnija spriedums lietā C-259/12 *Rodopi-M 91*, 27. punkts).

19 Tiesa arī ir precizējusi, ka pamats prejudiciāla jautājuma uzdošanai ir nevis iespēja saņemt konsultatīvus viedokļus par vispārīgiem vai hipotētiskiem jautājumiem, bet vajadzība faktiski atrisināt strīdu (2009. gada 2. aprīļa spriedums lietā C-459/07 *Elshani*, Krājums, I-2759. lpp., 42. punkts).

20 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka iesniedzējtiesa izskata apgalvojumu par autora mantisko tiesību pārkāpumu, kas izriet no saturu reproducējoša materiālā nesēja piedāvāšanas tiešsaistē, un ka jautājums, vai Francijas tiesām ir jurisdikcija izskatīt šādu apgalvojumu, ir pamatlietas priekšmets. Ņemot vērā visus Tiesas rīcībā esošos faktus, šķiet, ka šī strīda iznākums ir atkarīgs no atbildes uz prejudiciālajiem jautājumiem, kuri turklāt ir jāpārformulē.

21 Tādējādi prejudiciālie jautājumi ir pieņemami.

Par lietas būtību

22 Ar saviem jautājumiem, kuri ir jāpārformulē, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai regulas 5. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja tiek aizskartas autora mantiskās tiesības, kuras ir garantētas strīdu izskatošās tiesas dalībvalstī, tai ir jurisdikcija izskatīt prasību par atbildību, ko cēlis darba autors pret citā dalībvalstī reģistrētu sabiedrību, kura šajā dalībvalstī ir reproducējusi šo darbu materiālā nesējā, ko trešā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības ir pārdevušas, izmantojot interneta vietni, kura ir pieejama arī strīdu izskatošās tiesas [jurisdikcijas] teritorijā.

23 Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, vispirms ir jāatbild, ka regulas normas ir jāinterpretē autonomi saistībā ar tās sistēmu un mērķiem (2013. gada 16. maija spriedums lietā C-228/11 *Melzer*, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 Atkāpjoties no regulas 2. panta 1. punktā ietvertā pamatprincipa par atbildētāja domicila dalībvalsts tiesu jurisdikciju, šīs regulas II nodaļas 2. iedaļā ir paredzēta virkne īpašās jurisdikcijas piešķiršanas gadījumu, starp kuriem ir arī minētās regulas 5. panta 3. punktā paredzētais (iepriekš minētais spriedums lietā *Melzer*, 23. punkts).

25 Ciktāl tās vietas tiesas jurisdikcija, kurā tika radīts vai varēja tikt radīts kaitējums, ir uzskatāma par īpašās jurisdikcijas noteikumu, šis noteikums ir jāinterpretē šauri, nepieļaujot interpretāciju, kas pārsniegtu regulā tieši paredzēto [šīs jurisdikcijas piešķiršanas] gadījumu robežas (iepriekš minētais spriedums lietā *Melzer*, 24. punkts).

26 Nemainīgs paliek tas, ka regulas 5. panta 3. punktā ietvertā frāze "viet[a] [..], kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu," attiecas gan uz vietu, kurā kaitējums ir materializējies, gan uz vietu, kurā iestājies šo kaitējumu radījušais notikums, tādējādi atbildētājs atkarībā no prasītāja izvēles var tikt iesūdzēts vienā vai otrā no šo vietu tiesām (iepriekš minētais spriedums lietā *Melzer*, 25. punkts).

27 Šajā ziņā saskaņā ar pastāvīgo judikatūru regulas 5. panta 3. punktā paredzētais īpašās jurisdikcijas noteikums ir balstīts uz īpaši ciešu saikni starp strīdu un tās vietas tiesu, kur tika radīts vai varēja tikt radīts kaitējums, kas pareizas tiesvedības un procesa lietderīgas organizācijas apsvērumu dēļ attaisno jurisdikcijas piešķiršanu šai pēdējai minētajai tiesai (iepriekš minētais spriedums lietā *Melzer*, 26. punkts).

28 Tā kā viena no piesaistes faktoriem, kādi ir atzīti iepriekš šī sprieduma 26. punktā atgādinātajā judikatūrā, identificēšana līdz ar to ļauj noteikt kompetento tiesu, kura objektīvi vislabāk var novērtēt, vai ir izpildīti personas, pret kuru celta prasība, atbildību veidojošie nosacījumi, tad atbilstošajam piesaistes faktoram ir jābūt tiesas, kurā ir celta prasība, [teritoriālajā] jurisdikcijā (šajā ziņā skat. 2012. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-133/11 *Folien Fischer* un *Fofitec*, 52. punkts).

29 Ir jānorāda, ka šajā gadījumā, pretēji apstākļiem, par kādiem tika pieņemts iepriekš minētais spriedums lietā *Melzer*, pamatlieta neattiecas uz iespēju saukt pie atbildības tiesā, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, kādu no apgalvotā kaitējuma autoriem, pamatojoties uz darbības, kuras rezultātā tika nodarīts

kaitējums, īstenošanas vietu. Nav strīda, ka pēdējā minētā vieta nav tās tiesas teritorijā, kurā ir vērsies *P. Pinckney*. Savukārt rodas jautājums, vai šai tiesai ir jurisdikcija atbilstīgi apgalvotā kaitējuma rašanās vietai.

30 Tādēļ ir konkrēti jānosaka apstākļi, kādos regulas 5. panta 3. punkta vajadzībām kaitējums, kas rodas no apgalvotā autora mantisko tiesību pārkāpuma, rodas vai var rasties dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā atbildētājs ir reproducējis autora darbu materiālā nesējā, kurš pēc tam tiek pārdots, izmantojot interneta vietni, kas ir pieejama arī tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, [jurisdikcijas] teritorijā.

31 Tiesa jau ir interpretējusi regulas 5. panta 3. punktu attiecībā uz apgalvojumiem par aizskārumu, kas ir izdarīts, izmantojot internetu, un kas tādēļ var rasties vairākās vietās (skat. 2011. gada 25. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-509/09 un C-161/10 *eDate Advertising* un *Martinez*, Krājums, I-10269. lpp., kā arī 2012. gada 19. aprīļa spriedumu lietā C-523/10 *Wintersteiger*).

32 No šīs judikatūras izriet, ka, pirmkārt, vieta, kurā radies kaitējums, šī noteikuma izpratnē var būt mainīga atkarībā no tiesību, kuru pārkāpums tiek apgalvots, dabas (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Wintersteiger*, 21.–24. punkts).

33 Otrkārt, risks, ka kaitējums rodas noteiktā dalībvalstī, ir pakārtots tam, ka tiesības, kuru pārkāpums tiek apgalvots, tiek aizsargātas šajā dalībvalstī (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Wintersteiger*, 25. punkts).

34 Visbeidzot, treškārt, no šīs judikatūras izriet, ka atbilstīgi šī sprieduma 27. punktā atgādinātajiem mērķiem kaitējuma rašanās vietas noteikšana, lai piešķirtu tiesai jurisdikciju izskatīt apgalvotu aizskārumu neatļautas darbības vai kvazidelikta jomā ir arī atkarīgs no tā, kura tiesa ir vispiemērotākā apgalvotā aizskāruma izvērtēšanai (iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *eDate Advertising* un *Martinez*, 48. punkts, kā arī lietā *Wintersteiger*, 27. punkts).

35 Piemērojot šos principus, kaitējuma, kas esot nodarīts, izmantojot internetu, iestāšanās vietas noteikšanai Tiesa ir nošķīrusi personas tiesību aizskārumus un intelektuālā un rūpnieciskā īpašuma tiesību aizskārumus.

36 Tā it kā no personas tiesību, kuras tiek aizsargātas visās dalībvalstīs, aizskāruma, kas izdarīts, izmantojot tiešsaistē esošo saturu, sakarā ar kaitējuma iestāšanos cietušais var celt prasību ikvienas dalībvalsts tiesās, kuras teritorijā šis saturs ir pieejams vai ir bijis pieejams. Tām ir jurisdikcija lemt tikai par strīdu izskatošās tiesas dalībvalstī radīto kaitējumu (skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *eDate Advertising* un *Martinez*, 52. punkts). Turklāt, tā kā internetā satura aizskāruma ietekmi uz personas personiskajām tiesībām vislabāk var novērtēt tās vietas tiesā, kurā atrodas šīs personas interešu centrs, it kā cietusī persona var vērsties šīs vietas tiesā par visu nodarīto kaitējumu (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *eDate Advertising* un *Martinez*, 48. punkts).

37 Savukārt apgalvojums par intelektuālā un rūpnieciskā īpašuma, kura aizsardzība, kas piešķirta ar reģistrācijas aktu, ir aprobežota ar reģistrācijas dalībvalsts teritoriju, tiesību aizskārumu ir jāizskata tās tiesām. Reģistrācijas dalībvalstu tiesas spēj vislabāk novērtēt, vai tiešām ir tikušas aizskartas attiecīgās tiesības (šajā ziņā attiecībā uz valsts preču zīmēm skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Wintersteiger*, 25. un 28. punkts).

38 Ir jāpārbauda, kādā mērā informācija par iepriekš minētajiem precedentiem ir piemērojama apgalvojumiem par autortiesību aizskārumiem.

39 Vispirms, ir jānorāda, ka autora mantiskajām tiesībām, tāpat kā no valsts preču zīmes izrietošajām tiesībām, noteikti tiek piemērots teritorialitātes princips. Šīs mantiskās tiesības, tostarp ņemot vērā Direktīvu 2001/29, tomēr ir noteikti jāaizsargā automātiski visās dalībvalstīs, ciktāl tās var tikt pārkāptas katrā no tām, atbilstīgi piemērojamajām materiālo tiesību normām.

40 Šajā ziņā vispirms ir jāprecizē, ka jautājumi par, pirmkārt, kārtību, kādā tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, dalībvalstī aizsargātas tiesības var tikt uzskatītas par pārkāptām, un vai, otrkārt, šajā pārkāpumā ir vainojams atbildētājs, izriet no kompetentās tiesas veiktās pārbaudes pēc būtības (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Wintersteiger*, 26. punkts).

41 Pārbaudot tiesas jurisdikciju izskatīt kaitējumu, tā iestāšanās vietas noteikšana regulas 5. panta 3. punkta izpratnē nav atkarīga no kritērijiem šādai pārbaudei pēc būtības un šajā normā to nav. Vienīgais kritērijs, kas tajā norādīts, ir fakts, ka kaitējums ir noticis vai varējis notikt.

42 Tā pretēji regulas 15. panta 1. punkta c) apakšpunktam, kurš tika interpretēts 2010. gada 7. decembra spriedumā apvienotajās lietās C-585/08 un C-144/09 *Pammer* un *Hotel Alpenhof* (Krājums, I-12527. lpp.), šīs regulas 5. panta 3. punktā nav prasīts, lai attiecīgā darbība būtu "vērsta uz" lietu izskatošās tiesas dalībvalsti.

43 No tā izriet, ka attiecībā uz apgalvoto autora mantisko tiesību pārkāpumu jurisdikcija izskatīt prasību saistībā ar neatļautu darbību vai kvazideliktu jau ir noteikta par labu tiesai, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, ja dalībvalsts, kuras teritorijā ir šī tiesa, aizsargā mantiskās tiesības, uz kurām prasītājs atsaucas, un ja apgalvotais kaitējums varētu iestāties lietu izskatošās tiesas teritorijā.

44 Tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, šāds risks tostarp izriet no iespējas iegādāties, izmantojot tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, teritorijā pieejamu interneta vietni, darba, ar kuru saistītas tiesības, uz kurām atsaucas prasītājs, reprodukciju.

45 Savukārt, ja aizsardzība, kāda piešķirta tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, dalībvalstī, nepārsniedz šīs dalībvalsts teritoriju, tiesai, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, ir jurisdikcija izskatīt tikai kaitējumu, kas radīts tās dalībvalsts teritorijā, pie kuras šī tiesa pieder.

46 Ja šai tiesai būtu jurisdikcija izskatīt kaitējumu, kas radīts citu dalībvalstu teritorijā, tā aizstātu šo valstu tiesas, lai gan šīm pēdējām minētajām, ņemot vērā regulas 5. panta 3. punktu un teritorialitātes principu, ir jurisdikcija izskatīt kaitējumu, kas radīts to konkrētās dalībvalsts teritorijā, un tās vislabāk spēj, pirmkārt, novērtēt, vai tiešām ir aizskartas attiecīgajā dalībvalstī garantētās autora mantiskās tiesības, un, otrkārt, noteikt radītā kaitējuma raksturu.

47 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka regulas 5. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka autora mantisko tiesību, kuras tiek garantētas tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, dalībvalstī, apgalvota aizskāruma gadījumā tai ir jurisdikcija izskatīt prasību par atbildību, ko cēlis darba autors pret citā dalībvalstī reģistrētu sabiedrību, kura šajā dalībvalstī ir reproducējusi šo darbu materiālā nesējā, kuru pēc tam trešā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības pārdod, izmantojot interneta vietni, kas ir pieejama arī tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, teritorijā. Šai tiesai ir jurisdikcija izskatīt tikai to kaitējumu, kas radīts tās dalībvalsts teritorijā, pie kuras tā pieder.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 5. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka autora mantisko tiesību, kuras tiek garantētas tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, dalībvalstī, apgalvota aizskāruma gadījumā tai ir jurisdikcija izskatīt prasību par atbildību, ko

cēlis darba autors pret citā dalībvalstī reģistrētu sabiedrību, kura šajā dalībvalstī ir reproducējusi šo darbu materiālā nesējā, kuru pēc tam trešā dalībvalstī reģistrētas sabiedrības pārdod, izmantojot interneta vietni, kas ir pieejama arī tiesas, kurā izskatīšanai ir iesniegts strīds, teritorijā. Šai tiesai ir jurisdikcija izskatīt tikai to kaitējumu, kas radīts tās dalībvalsts teritorijā, pie kuras tā pieder.

[Paraksti]